

Čís. 9265.

Po zahájení vyrovnacího řízení o jmění žalovaného, dokud nebylo vyrovnání soudně právoplatně potvrzeno, jest odsouditi žalovaného k zaplacení zažalované pohledávky v plném rozsahu i s příslušnými úroky a útratami ve lhůtě § 409 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 11. října 1929, Rv I 454/29.)

Žalovaný byl za sporu o zaplacení peněžité pohledávky v řízení vyrovnacím. V době, kdy se skončilo řízení v první stolici, nebylo ještě vyrovnání právoplatně potvrzeno. Nižší soudy odsoudily žalovaného k zaplacení zažalované pohledávky, ale vyslovily, že splnění má se státi podle zásad řízení vyrovnacího. Rozsudek prvního soudu nebyl co do výroku, že žalovaný jest povinen zaplatiti žalobcům zažalovaný peníz s úroky a útratami prvního soudu, nikým napaden. Odvolání vznesli jen žalobci. Odvolání jejich jakož i dovolání proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu týkalo se však jen výroku o lhůtě splnění («že se toto má státi podle zásad řízení vyrovnacího»).

Nejvyšší soud uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobcům zažalovaný peníz do 14 dnů pod důhonem práva.

D ů v o d y:

Dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s. napadají žalobci jako nesprávný názor odvolacího soudu, že první soud právem vyslovil v rozsudku, že má býti plněno podle zásad vyrovnacího řízení. Dovolání nelze upříti oprávnění. Ustanovení § 409 první odstavec c. ř. s. nařizuje soudu, by určil v rozsudku, jímž uloží závazek k plnění, i lhůtu pro toto plnění. Druhou větou tohoto ustanovení určuje se tato lhůta čtrnácti dny, není-li nic jiného v tomto zákoně ustanoveno, čímž se míní odchylky podle §§ 459, 555 a 573 c. ř. s. Ze zákona (§ 409 c. ř. s.) neplyne tudíž, že ustanovení toto neplatí pro dlužníka, jenž jest ve vyrovnacím řízení, v době, kdy vyrovnání nebylo ještě právoplatně potvrzeno. Z vyrovnacího řádu, zejména z §§ 7 až 20, 53 až 54 neplyne, že po zahájení vyrovnacího řízení, dokud vyrovnání nebylo soudně potvrzeno, nemůže procesní soudce rozsudkem přisouditi žalobci proti žalovanému zažalovanou pohledávku v plném rozsahu s příslušnými úroky a útratami ve lhůtě stanovené v § 409 c. ř. s. (srv. rozh. čís. 1521 sb. n. s.). Pochybily tudíž nižší soudy, nevyslovivše, že žalovaný jest povinen uskutečniti uložené plnění ve lhůtě § 409 první odstavec c. ř. s. Stanovily-li jinou pariční lhůtu, než zákon v § 409 c. ř. s. předpisuje, mohl býti jejich výrok změněn jen k oprávněnému prostředku. Bylo proto uznati právem, jak se stalo.